

KRIZBO (KRIZBAI GERGELY)

Nem tipikusan a tipikusról

Herkli Mátyás Barnabás művészete

„A tipikus valami szokványos, mindennapi eset, ami egy embernek vagy dolognak a jellemző, rendszeres megnyilvánulása. Például tipikus reggeli a vajás kenyér, a megfázás tipikus tünete az orrfolyás, egy tipikus amerikai film happy enddel végződik. A tipikus szó a latin *typus* (= ismétlődés, minta, kép) szóból származik, ami pedig a görög *tüposz* (= vésett minta, lenyomat) szóból ered.”

BEVEZETŐ

Azt gondolom, talán nem nehéz elképzelnünk azt a szituációt, hogy a Balaton valamelyik szabadstrandján ücsörgünk, egyik kezünkben egy üveg sör, a másikban egy sajtos-tejfölös lángos, utóbbiról épp az imént állapítottuk meg, hogy rohadt drága – „*horror-áron van*” –, mint minden a Balatonon. Hunyjuk be a szemünket egy kicsit, és kezdünk el gondolkodni: melyek a mi tipikus balatoni élményeink?

Számomra a nyárfák suhogásának hangja reggelente, abban a fenyvesi lakásban, ahova olykor nyaralni megyünk. A küzdelem az óriáspókokkal, amik nyár elejére ellepik a teraszt. Az átázott, megpuhult farámpa, amin keresztül eljutunk a hideg fém lépcsőig, melyről aztán beszélünk a déli part sekély Balatonjába, ami egy kicsivel még sekélyebb lett tavalyhoz képest. A homokozóban szétdobált játékok: színes műanyag lapátok, vödörök és mindenféle formájú homokformázó eszközök. Az örökös vergődés arról, hogy mikor jönnek le a nagyszülők legközelebb, hogy melyik testvér mikorra foglalta be a lakást, és hogy abban az életnek nevezett örületben, ami átítatja minden pillanatunkat, mikor tudunk egy kis időt kiharapni azért, hogy átázott fürdőgatyában, covid-mintás bögréből iszogassunk macikávé a teraszon.

Aztán van egy másik kupac élmény, ami szintén a Balaton, de nem kötődik egy üdülőtelpet mindennapjaihoz, és talán közelebb áll ahhoz a világhoz, amiből Herkli Matyi is építkezik a balatoni sorozatában – a tipikus balatoni élményhez, minden magyar kollektív tapasztalatához. A kis magyar tenger abszurd, lángosízű világhoz.

Közel kétszáz éve látogatjuk rendszeresen ezt a helyes kis tavat mi, magyarok, és ez a történet is, mint oly sok minden, a vasúttal kezdődött. A reformkortól kezdve a fürdőkultúra fejlődése jelentős változásokat hozott a térségben, amikor a gyógyforrások és a közlekedési infrastruktúra fejlesztése révén egyre több látogató érkezett a Magyar Tengerhez. Az első vasútvonalak megépítése fellendítette a turizmust, új fürdőtelepek jöttek létre. A trianoni döntés után a Balaton nemzeti szimbólummá vált, de igazán csak az 1920-as években kezdődött a balatoni turizmus demokratizálódása: a középosztály és a munkások számára is elérhetővé váltak a tó kínálta pihenési lehetőségek. Az 1960-as évektől a Balaton újabb aranykorát élte, nemcsak a magyar, hanem a kelet- és nyugatnémet turisták egyik fő célpontjává vált, ami jelentős fejlesztéseket és a helyi gazdaság fellendülését eredményezte. Ennek az aranykornak a nyomai a mai napig felfedezhetők a szabadstrandokon, a part menti „éttermekben” és 2020 óta Herkli Mátyás Barnabás rajzain. Na, de ne menjünk ennyire előre. Először is ismerjük meg az alkotót magát.

KICSODA MÁTYÁS?

1987-ben született Zalaegerszegen, ahol viszonylag gyorsan kapcsolatba került a művészekkel – egész konkrétan az építészettel. Nagybátyja neves belsőépítész, így, mivel Mátyás is érdeklődött a mindenféle képcsínálás iránt, magától értetődő volt, hogy építésznek megy.

A szülei azt mondták neki, hogy ha szeret rajzolni, akkor építésznek kell lennie. Nemes László képzőművész volt a mestere. Matyi ekkoriban hol a felvételt készült, és ábrázolni igyekezett a világot, hol pedig Nemes Laci művészeti kurzusain járta az önkifejezés útját – amit érthető okokból sokkal vonzóbbnak talált, mint a kockológiát.

A cikkem előtt interjút készítettem vele, amiben elmesélte, hogy már akkor is a történetmesélés érdekelte – igaz, kiderült, hogy az emberi karakterek annyira nem mennek neki, ami különösen ironikus a későbbi munkáinak tükrében. Mindenesetre Mátyás építésznek jelentkezett a soproni Alkalmazott Művészeti Intézetbe, ahol 2006-ban kezdte meg tanulmányait – az övé az utolsó olyan évfolyam, ami öt éves, osztatlan egyetemi képzésben tanulta a művészetet. Ekkor úgy nézett ki, Matyiból építész lesz.

Először 2009-ben találkoztam vele, amikor én is az AMI-ba jelentkeztem. Tisztán emlékszem a történetre: este, sötétedés után érkeztem Sopronba az akkori barátnőmmel és egy cimborával, aki egy évvel korábban kezdte az egyetemet. Leszálltunk a vonatról, és az első dolgunk volt megkeresni az AMI épületét, hogy másnap reggel már tudjam, hova kell majd mennem. Ekkoriban még nem volt mindenkinek okostelefonja – így nekem se –, még lehetséges volt az ún. eltévedés. Mikor odaértünk, egy vörös hajú srác kocogott el az egyetem épülete előtt, akit történetesen ismert az egyetemista cimborám. Csak nagyon röviden beszéltünk: bemutatkozott, majd mikor elmondtam, hogy ez lesz az első felvételem, legyintett. „Nem fognak felvenni, elsőre senkit sem vesznek fel. Mondjuk engem felvettek” – elvigyorodott, majd továbbkocogott. Másnap felvételiztem. „Megmutatom én annak a p*csnek, hogy engem fel fognak venni!” – gondoltam magamban. Majd pár héttel később megkaptam a levelet: valóban nem vettek fel. Ez volt az első találkozásom Herkli Mátyás Barnabással – ő volt az éjszakai kocogó. Matyi ebben az időszakban, a tizenöt évvel későbbi interjúnk tanulsága szerint, fülig szerelmes volt az építészetbe. Még ekkor is úgy nézett ki, hogy építész lesz belőle.

„MÁR MEGINT ITT VAN A SZERELEM...”

Matyi művészetének alakulása hasonlatos a szerelem és a házasság természetes folyamataihoz. A beszélgetésünkből kiderült számomra, hogy az építészet kicsit olyan lehetett számára, mint egy előre elrendezett házasság, amit tulajdonképpen elfogadott, sőt meg is szeretett. Az AMI-ban óriási lelkesedéssel vetette bele magát monumentális építészeti projektekre – és ki-mondottan jó is volt benne. Mentora ekkoriban U. Nagy Gábor Ybl-díjas építész, a regionalizmus hazai pápája, aki ekkor még az AMI igazgatója is volt egyben. Matyival semmi másról nem lehetett beszélni, csak az építészetről. Mi, akik a környezetében voltunk, az úgynevezett barátai, a mai napig az „ekkora egy ember” szókapcsolattal írjuk le ezt a korszakot: Matyi egyszer feltartott egy alkarnyi méretű, furcsa, geometrikus makettet, majd ujjbegyeit a milliméternél is közelebb húzta egymáshoz. „Ha ez egy épület, akkor ekkora egy ember.” Az építészek mindent építeni akarnak: házat, iskolát és könyvtárat, persze, de verset, irodalmat, társadalmat és közösséget is. Matyi is ilyen volt – falta a könyveket: Italo Calvino, Umberto Eco, Herman Hesse, Jose Saramago. Belebolondult a japán metabolista építészetbe, ami az építészeti elgondolásának szellemi alapját adta. Akkoriban semmi, de tényleg semmi nem tudott volna meggyőzni arról, hogy Matyi előtt van más pálya, mint az építészet.

Aztán Matyi találkozott a házasság-szerelem analógia másik archetipikus alakjával, a szeretővel, amely egy animációs filmfesztivál formájában érkezett meg az életébe.

Interjúnkban azt mondta, olyan élmény volt ez neki, mintha „egy oázisra talált volna a sivatagban”. Az új szerelem először csak egy-egy gondolat erejéig jelent meg a munkájában. Aztán szép lassan az építészetébe is elkezdett beszivárogni az animáció. A tervlapokon az egyvonalas ábrák mellett karakterek jelentek meg, figurák, apró karikatúrák, történet-törmelékek. Sőt, a házai is egyre erősebb narratívát kaptak. Matyi elkezdte az olvasásélményeit beleszőni

ezekbe a geometrikus tömbökbe. A házai illusztrálni kezdték Calvinót, Ecót és a többieket. Lehetetlen terek, furcsa építészeti megoldások. Matyi azt mesélte erről, hogy az volt a célja, hogy az építészeti terek segítségével mutassa meg az embereknek, hogy neki milyen érzést, sőt téri élményt nyújtott egy-egy könyv elolvasása. Egy pillanatra úgy nézett ki, hogy talán az építész is lehet alkalmas platform az illusztrációra.

Aztán Matyi és az építészet házasságát egy nem túl jól sikerült diplomavédés megsemmisítette: mentorai, az isteni dicsfényben tündöklő építészek, azt mondták neki, hogy az, amire használni akarja az építészetet, arra nem alkalmas. A házasság közte és az építészettel között felbomlott, Matyi pedig azt tette, amint minden férfi tesz ilyenkor: a szeretőt, az animációs film felé fordult.

A Corvin rajziskolában tanult animációt – annak is a lehető legklasszikusabb formáját igyekezett elsajátítani. Tanulmányai során Nemes Laci és U. Nagy Gábor után újabb mentorokra talált Turai Balázs és Muszka Máté Gergő személyében. Ahogy ő fogalmaz, ki tudták belőle hozni azt az ember, aki jól tudja csinálni az animációs filmeket.

Építészként otthonosan mozgott a pauszpapírok világában, így az animációs fázisokat kézzel rajzolta, idegenkedett a digitális megoldásoktól, és kerülte a trendeket... szóval mindent elkövetett, hogy ellene menjen az uralkodó animációs *zeitgeist*nek. Az ebben az időben készített, képtelenül gyönyörű film-előzetese, egy Italo Calvino-novella, *A Hold távolsága* lehetséges animációs feldolgozását mutatta be.

A Corvin suli mellett alkalmi építészeti munkákat végzett, hogy finanszírozni tudja a tanulmányait. Aztán Matyi számára viszonylag gyorsan kiderült, hogy az animációs film többembere műfaj – bizony a szeretődnek más szeretői is vannak –, micsoda meglepetés! A rajzi világból nem engedett – mint mondta, nem akarta még egyszer elkövetni azt a hibát, hogy a saját választott formavilágában kompromisszumot köt. Így viszont kis túlzással lehetetlenné vált számára, hogy egyedül befejezen egy filmet. A szerelem elpattant, Matyi pedig visszakullgott az Építészethez. De persze már semmi nem volt olyan, mint régen.

Dolgozott egy darabig építészirodákban, foglalkozott házak felmérésével, tervezett ezt-azt, de – ahogy mesélte – a tervlapok szélein időközben újra megszorodtak a rajzok, az illusztrációk, a figurák... annyira, hogy végül csak a figurákkal telerajzolt papírok szélén maradt hely az építészeti terveknek.

Aztán nagy sokára, 2020 környékén Matyi végre eldöntötte, hogy elég az előre elrendezett házasságokból, elég a mentorokból, a feleségekből, szeretőkből és ebből a sok hülyeségből. Legyen már végre vége ennek az egésznek! Teljesen felhagyott az építészettel meg az animációval, és az összes félretett pénzét arra tette fel, hogy művésszé váljon. Matyi végre megtalálta az illusztráció műfaját – egy alkoholtól, tesztoszterontól és férfi barátoktól terhelt balatoni nyaraláson.

„NEKEM A BALATON...”

Amikor azt írtam feljebb, „mi, Matyi barátai”, akkor egészen konkrétan négy sráca gondoltam: egy üvegművész-restaurátorra, egy 3D animátor-formatervezőre, egy grafikus-formatervezőre, illetve magamat is ebbe a csapatba sorolom. A magunk területén mind a négyen viszonylag ismert alkotók vagyunk. Mindenkiről jelent már meg itt-ott cikk vagy publikáció – kiről több, kiről kevesebb. 2018-ban döntöttük el, öt évvel az egyetem befejezése után, hogy nem volna rossz időről időre újra összejönni. Szóval azóta minden nyáron elmegyünk együtt a Balatonra, kiveszünk egy házat, ahol ki-ki elsírja-elmeséli-elüvölti, hol tart az életében. Közben társasozunk, beszélgetünk az életről, és természetesen fröccsözünk. És lejárunk a Balatonra, hogy képbe kerüljünk a nyugdíjas német turisták fürdőruhadvatjával kapcsolatban. És valahol ezen a tengelyen – Matyi saját bevallása szerint 2020 körül – egy, a medenceparton elfogyasztott

délelőtti sör-whisky kombó társaságában jött rá arra, hogy fel akarja dolgozni a Balatont egy illusztrációs sorozatban.

Eddigre Mátyásnak elkezdett kialakulni az úgynevezett stílusa. Egy rajzi világ, amiben egyaránt fellelhetők az építészetből átemelt, precíz szerkesztési elvek, az animációs filmekből „kölcsönvett” karakterjegyek és azok az egyéb vizuális élmények, amik Matyit érték addigi pályája során. Az építész- és animációs korszakból ismert hatalmas pauszok helyét átvették a keresztben-kasul összefirkált, sárgás lapú noteszek, amikből Matyi végleg száműzte a tervrajzokat és fázisokat – a helyükre arcok, groteszk, furcsa irányokba csavarodó figurák, viccek és karikatúrák, mindenféle gyermek poénok kerültek. Egymás után töltötte meg az újabb és újabb füzeteket, amikben egy sajátos gondolkodásmód formálódott. Matyi felszabadult, egy olyan ember rajzai voltak ezek, aki végre tényleg azt csinálja, ami a legnagyobb örömet okozza neki.

Már ezekben a munkákban is feltűnt egy különös ellentmondás, ami egyébként Mátyás egész személyiségét kísérti. A forma és a tartalom sajátos ellentmondása, ami szerintem a mai napig különlegessé teszi Matyi munkáit. A viccek olykor a Ludas Matyi hetilap – nomen est omen, ugye... – poénjait idézték. Vagy ha valamivel gonoszabb akarok lenni, akkor a Móricka magazint. Obszcén, gyermek, naiv és játékos örületek. Ugyanakkor olyan vizuális világ jellemzi ezeket a rajzokat, amik egészen más polcra tették Mátyás illusztrációit, mint az egyszerű humorlapok karikatúrái. A legnagyobbakat idéző vonalvezetés, a tökéletesen kiszervezett arányok és a szokatlanul műves megoldások ugyanannyira jellemzőek voltak ezekre a képekre, mint a teljesen lökött poénok és az altesti humor.

A GRAFIKUS, AKI KARIKATÚRÁKAT ÉPÍT

Megkérdeztem Matyit, kik inspirálták – én Réber Lászlóra vagy Vajda Lajosra tippeltem volna, de ő egyből rávágta Kondor Béla és Szalay Lajos nevét. Nekem Kozma Lajos neve merült fel Matyi munkássága kapcsán. Hiszen Kozma – bár őt elsősorban építészként ismerjük – lenyűgöző grafikus is volt egyben, éppen olyan határok közti figura, mint Mátyás.

Mátyás munkamódszere sajátos hibrid, az animációs technikák, az építészet és az illusztráció hármasa között egyensúlyoz. Hónapokig dolgozik egy-egy rajzon: már az eredeti skicceken is vonalzóval, 0,05 mm-es csőtollal és képtelen alapossággal, szakkifejezéssel élve „szöszöl”. Ha megjelenik a rajzain valamilyen térbeliséget sejtető látvány, azt izometriában, az ábrázoló geometriára jellemző alapossággal szerkeszti meg. Aztán a skiccek átvilágítóasztalra kerülnek – az avatatlan szemlélő joggal hiheti, hogy egy építészt vagy animátort lát munka közben.

Megfigyeltem, hogy Mátyásnál igazából soha nem fejeződik be egy-egy rajz. A képei a folyamatos átalakulás állapotában vannak. A skiccekből készül ugyan egy „letisztázott” grafika, amit toll és színes ceruza technikával tölt meg élettel, majd a kép méregrágra keretbe foglalva várja a vásárlót. A legtöbb alkotó esetében ezután egy újabb rajz, egy újabb mű, egy újabb kép keletkezik, de Mátyás ebben is kissé egyedi, szokatlan úton jár.

Egy-egy skiccből ugyanis több letisztázott rajz születik: újra és újra feldolgozza ugyanazokat a képeket az átvilágítóasztal fölött! Mint mondja, mindig kicsit változtat, finomít, módosít a legutóbbi tisztázás utáni állapoton, míg végül a tizedik-huszedik-századik verzióra teljesen átalakulnak – vagy kikristályosodnak? – a képek.

Ez egy újabb érdekes ellentmondása az alkotói személyiségének: Matyi az egyedi illusztrációk világánál állapodott meg, de egy-egy képéből verzió-sorozatokat készít, pont olyan logika mentén, mintha egy animációs film képkocáin dolgozna. Mégis, mikor arról kérdeztem, hogy visszatérne-e az animációhoz, azt mondta, ez ennél kicsit bonyolultabb helyzet. Nem tudna egyedül befejezni egy filmet, és nincs annyi pénz a világon, amiből ki lehetne fizetni egy olyan stábot, ami a választott technikával el tudna készíteni egy mozgóképes Herkli-művet. Már egy rövidebb filmhez is egy kisebb csapatra lenne szüksége.

VÁLTOZÓ VÁLTOZATLANSÁG

Most, hogy már talán kicsit ismerjük az alkotót, már írhatok arról, amilyennek én személyesen látom ezt a furcsa világot, amiben Matyi művei léteznek.

Az egyetem alatt azt a feladatot kaptuk, hogy a kedvenc kocsmánk, a Csillag EzPresszó számára készítsünk arculatot: logót, plakátokat, mindenféle merch-terméket stb. A helyszín egy kedvelt győri vendéglátóhely, úgynevezett romkocsmá, ami közel száz éve fogadja a délutánonként sörre vágyókat. A téma sokat elárul a tanáraink fanyar humoráról és a mi diákkori szokásainkról: a gondolat valószínűleg az lehetett a feladat mögött, hogy ha már több időt töltünk a Csillagban, mint az egyetemen, akkor foglalkozzunk ott is az iskolai dolgainkkal. A helyszínt a környezetpszichológia, az építészet és természetesen részemről a tervezőgrafika eszközeivel igyekeztem megfogni-megérteni-feldolgozni. Annyiban egyébként sikeres volt a feladvány, hogy a társaságnak teljesen elment a kedve a Csillagtól, és testületileg átszokott a Fecskébe.

Ezzel együtt, a feladat során elkezdtem foglalkozni a kocsma világával, de valamivel analitikusabb, kevésbé *gyakorlati* eszközökkel. Tehát az unikum-sör-unikum-sör vegyes-technika helyett előkerült a vázlatfüzetem és a laptopom. Észrevettem például, hogy bár ez egy győri kocsmá volt, a pultot támasztó, asztalok körül ülő, a hely előtt cigiző alakok felidéztek bennem a soproni-szentendrei-budapesti-szegedi-kecskeméti kocsmaokban látott figurákat. Mintha ugyanazoknak az embereknek a különböző variánsai ültek volna az összes kocsmában, ahol valaha jártam. Ezeket nagyvonalúan kocsmái archetipusoknak neveztem el. Olyan figurák ők, akik bár mind egyedi individuumok, de egy pohár sörön keresztül nézve részeivé válnak egy kategóriának – egy ezer meg egy emberből álló masszának, ami egyszerre tartalmazza mindannyiuk összes tulajdonságát. Biztos vagyok benne, hogy bárki, aki ezt a szöveget olvas, találkozott már ezekkel a figurákkal, sőt lehetséges, hogy ő maga is közéjük tartozik. Hiszen ha teszünk egy lépés távolságot önmagunktól, és megpróbáljuk kívülről látni magunkat, mi is pontosan ilyen sztereotípiák vagyunk. Én magamat a fennhangon vitatkozó-feketébeöltözött-hosszúkabátos-művész egyetemista kategóriába soroltam...

Ez a fajta egyszerűsítés egyébként evolúciós tulajdonságunk. Ma már tudjuk, hogy az agy mintázatokat keres és egyszerűsít – sőt, mintázatokat kreál, hogy kezelhetőbbé tegye maga számára az érzékelt világ egyediségeinek összevisszaságát. És valahol ebben az egyszerűsítésben – de nevezzük inkább tipizálásnak – találjuk meg Matyi világát. Azt a perspektívát, ahonnan az ő rajzai közelítenek a Balatonhoz. Illetve ahogy távolodunk attól a bizonyos 2020-as medenceparti rozéfröccsös naptól, egyre több mindenhez.

„ITT FÖLFAL A LUCKOS BUTA BESTIA, EZ A FŐ-FALU A MOCSKOS BUDAPESTIA.”

(Akkezdet Pihai – *Hangerdő*)

Mátyás figyelme az utóbbi években a főváros felé fordult – ahogy ő mondja „a „körúti sálas értelmiség” felé. Egy könyvön dolgozik éppen, amihez kortárs írókat kért fel, hogy írjanak szövegeket – mesét, verset, prózát... – azokhoz a figurákhoz, akiket ábrázol. Sokat gondolkodtam azon, hogy vajon azon túl, hogy mi, emberek mind hajlamosak vagyunk az egyszerűsítésre, vajon Mátyásnak honnan származhat ez a meggyőződéses tipizálásra való hajlama. Főleg a történelem egy olyan pillanatában, amikor minden az individualizálásról, az egyéni különbözőségekre ünnepléséről szól.

És ekkor eszembe jutott az a bizonyos alkarnyi, geometrikus makett és az „ekkora egy ember” szókapcsolat. Úgy érzem, Matyi egész alkotói gondolkodásmódjának közepén ott izzik valamiféle összegző, „felülről lefelé” szemlélése a világnak – ez határozta meg az építészetét, az ízlését abban, hogy Italo Calvino melyik novelláját filmesíti meg, és most azt, milyen témákat

dolgoz fel az illusztrációiban. A vágy arra, hogy a dolgokat valahogy egyben lássa, távolról, a legjellemzőbb tulajdonságaikra fókuszálva – de ezzel együtt rengeteg szeretettel, megértéssel és empátiával.

Kicsit olyan, mintha mesélne a figuráival. A Balatonon, Budapesten, kocsmákban, villamoson látott alakokból mesebeli karaktereket formál, kompozit-alakokat, akik ilyen-olyan tanulságokkal szolgálnak az életről. Felszededegeti a mindennapok történetmorzsáit, és esendő, gyarló karakterekké gyúrja össze őket.

Matyi nem elítéli azokat a figurákat, akiket ábrázol, hanem igyekszik bemutatni és megszerettetni őket velünk, nézőkkel. A munkája az erősen képgrafikai stílus mellett ebben különbözik a karikatúrák sztereotipizáló, sokszor lenéző vagy gőgös világától. Az alkotó kicsit nevet ezeken a figurákon, és szeretné, hogy vele nevessünk, de még véletlenül se a figurák kárára. Hiszen végső soron mi is ilyen figurák vagyunk – ahogy Matyi sok esetben a barátait, ismerőseit és önmagát is belehelyezi ezekben a képekbe.

Sosem felejttem el neki, hogy egyszer megrajzolt engem és önmagát, ahogy mint két elveszett vándor, elkéseredetten nézünk körbe egy erdőben, ahol a fákról szépséges szép női mellek lógnak, mi pedig tanácstalanul igyekszünk eldönteni, melyiket szakítsunk le a bőség zavarában. Pedig egyébként mind a ketten több mint tíz éve boldog párkapcsolatban élünk a barátnőinkkel.

A rajzaiban keveredik tehát a valóság, a sztereotípiák, a vágyak és a mesék világa egy furcsa, geometrikus univerzumban, amiről nehéz eldönteni, hogy építészet, animáció vagy karikatúra. Bemutatja nekünk saját esendőségünket a mellszórét szárító strandolón, az egybefürdőruhában medenceparton balettozó német nyugdíjason és a melleket válogató borostás művészifjakon keresztül. Legyünk hálásak neki ezért!

**HERKLI MÁTYÁS BARNABÁS, Jobb ma egy medence, mint holnap a szezon vége, 2021, toll, színes ceruza, papír;
Addidealabdatnemadom, 2022, toll, színes ceruza, papír**

